

SLOVO ŽIVOTA na květen 2025

„Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ (Jan 21,17)

Poslední kapitola Janova evangelia nás přivádí do Galileje, k Tiberiadskému moři. Petr, Jan a ostatní učedníci se po Ježíšově smrti vrátili ke své rybářské práci, ale bohužel předchozí noc byla neúspěšná. Zmrtvýchvstalý Kristus se tam potřeťi zjevuje, vybízí je, aby znovu spustili sítě, a tentokrát naloví velké množství ryb. Poté je vyzve, aby se na břehu podělili o jídlo. Petr a ostatní ho poznali, ale neodvažují se ho oslovit. Ježíš se ujímá slova a obrací se na Petra s velmi náročnou otázkou: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Tento okamžik je slavnostní – Ježíš třikrát obnovuje Petrovo povolání, aby se staral o jeho ovce, jejichž Pastýřem je On sám. „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Petr však ví, že zradil, a tato tragická zkušenost mu nedovoluje odpovédět na Ježíšovu otázku kladně. Odpovídá pokorně: „Ty víš, že tě miluji!“ Během celého rozhovoru Ježíš Petrovi zradu nevyčítá, neupozorňuje dále na jeho selhání. Oslovuje ho na úrovni jeho možností, přivádí ho do jeho bolestné rány, aby ji svým přátelstvím zhojil. Jediné, o co žádá, je obnovení vztahu vzájemné důvěry. A z Petra vychází odpověď, která je projevem vědomí vlastní slabosti a zároveň bezmezné důvěry v přijímající lásku jeho Mistra a Pána:

„Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“

Ježíš klade stejnou otázku i každému z nás: Miluješ mě? Chceš být mým přítelem? On ví všechno – zná dary, které jsme od něho dostali, stejně jako naše slabosti a zranění, která mnohdy krvácejí. Přesto obnovuje svou důvěru nikoli v naše síly, ale v naše přátelství s Ním. V tomto přátelství najde Petr také odvahu vydat svědectví o své lásce k Ježíši, a to až k obětování svého života. „Okamžiky slabosti, zklamání a sklíčenosti prožíváme všichni (...) protivenství, bolestné situace, nemoci, úmrtí, vnitřní zkoušky, nedorozumění, pokušení, pády (...)“

Právě ti, kteří se cítí neschopni překonat určité zkoušky, které dopadají na tělo a duši, a nemohou se tedy spoléhat na vlastní síly, mohou důvěřovat Bohu. A On, přitahován touto důvěrou, zasahuje. Kde působí, koná velké věci, které se zdají být ještě větší právě proto, že se rodí z naší ubohosti.“

V každodenním životě se můžeme k Bohu obracet takoví, jací jsme, a prosit ho o přátelství, které uzdravuje. V tomto důvěryplném odevzdání se jeho milosrdenství se můžeme vrátit do důvěrného vztahu s Pánem a pokračovat v cestě s Ním.

„Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“

Toto Slovo života se může stát také osobní modlitbou, naší odpovědí, jíž se Bohu svěrujeme s nedostatkem sil a děkujeme mu za znamení jeho lásky: Mám tě ráda, protože jsi vstoupil do mého života více, než vstupuje vzduch do mých plic či krev do mých žil. Vstoupil jsi tam, kam nikdo jiný nemohl vstoupit, když mi nikdo nemohl pomoci, pokaždé, když mě nikdo nedokázal utěšit. (...) Učiň v čase, který mi zbývá, ať jsem ti alespoň trochu vděčná za lásku, kterou jsi mi projevil

a která mě přiměla, abych ti řekla: Mám tě ráda.“ Také ve vztazích v rodině, ve společnosti a v církvi se můžeme učit Ježíšovu stylu – milovat všechny, milovat jako první, „umývat nohy“ svým bratřím a sestrám, zvláště těm nejmenším a nejkřehčím. Naučme se přijímat každého člověka pokorně a trpělivě, nesoudit, otevřeně prosit o odpuštění a přijímat ho, abychom společně pochopili, jak kráčet životem bok po boku.

Letizia Magri a tým Slova života